DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

15. december 2009 *

I sag C-294/05,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 20. juli 2005,

Europa-Kommissionen ved L. Ström van Lier, P. Dejmek og G. Wilms, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kongeriget Sverige ved A. Kruse og A. Falk, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: svensk.

støttet af:

Forbundsrepublikken Tyskland ved M. Lumma, som befuldmægtiget,

Republikken Finland ved J. Heliskoski, som befuldmægtiget,

Kongeriget Danmark ved J. Molde, som befuldmægtiget,

intervenienter,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits og C. Toader samt dommerne C.W.A. Timmermans, A. Borg Barthet (refererende dommer), M. Ilešič, J. Malenovský og U. Lõhmus,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. november 2008,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. februar 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i stævningen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til henholdsvis artikel 2 og 9-11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 155, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 1355/96 af 8. juli 1996 (EFT L 175, s. 3, herefter »forordning nr. 1552/89«), indtil den 31. maj 2000, og fra denne dato de samme artikler i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 130, s. 1), idet Kongeriget Sverige har undladt at fastslå og foretage betaling af unddragne egne indtægter i perioden fra den 1. januar 1998 til den 31. december 2002 i forbindelse med indførsel af krigsmateriel og goder til både civilt og militært brug, og idet det har undladt at betale morarenter som følge af, at de egne indtægter ikke har været indbetalt til Kommissionen.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

2 Artikel 2, stk. 1, i Rådets afgørelse 88/376/EØF, Euratom af 24. juni 1988 om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 185, s. 24) og 94/728/EF, Euratom af

31. oktober 1994 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EFT L 293, s. 9) bestemmer:

»Egne indtægter, der opføres på Fællesskabernes budget, omfatter provenuet af:

[…]

b) told i henhold til den fælles toldtarif og anden told, der af Fællesskabernes institutioner er pålagt eller vil blive pålagt handelen med ikke-medlemsstater, samt told af de produkter, der henhører under traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab

[…]«

3 Artikel 20 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »EF-toldkodeksen«) bestemmer:

»1. Hvis der opstår toldskyld, er grundlaget for de efter lovgivningen skyldige afgifter De Europæiske Fællesskabers toldtarif.

[…]

3. De Europæiske Fællesskabers toldtarif består af:

a) den kombinerede nomenklatur

[…]

c) de satser og andre opkrævningselementer, der normalt finder anvendelse for varer, der er omfattet af den kombinerede nomenklatur, for så vidt angår:

— told

[…]

d) de præferencetoldforanstaltninger, der er fastsat i aftaler, som Fællesskabet har indgået med [visse] tredjelande eller grupper af lande, og hvorved der indrømmes præferencetoldbehandling

e) de præferencetoldforanstaltninger, der vedtages ensidigt af Fællesskabet til fordel for visse lande, landegrupper eller områder

f) de autonome suspensionsforanstaltninger, hvorved der fastsættes nedsættelse af eller fritagelse for importafgifter gældende for visse varer

g) de andre toldmæssige foranstaltninger, der er fastsat ved andre fællesskabsforskrifter.

[…]«

4 I EF-toldkodeksens artikel 217, stk. 1, fastsættes:

»Ethvert importafgifts- eller eksportafgiftsbeløb, der udgør en toldskyld — i det følgende benævnt afgiftsbeløb — skal beregnes af toldmyndighederne, så snart de har de fornødne oplysninger, og indskrives af disse myndigheder i regnskabsregistrene eller på anden måde (bogføring).

[…]«

5 Inden for rammerne af ordningen om, hvorledes Fællesskabernes egne indtægter stilles til rådighed for Kommissionen, har Rådet for Den Europæiske Union vedtaget forordning nr. 1552/89, som finder anvendelse på den i denne sag omhandlede periode

indtil den 30. maj 2000. Denne forordning er med virkning fra den 31. maj 2000 blevet erstattet af forordning nr. 1150/2000, hvorved forordning nr. 1552/89 blev kodificeret, uden at dens indhold blev ændret.

6 Artikel 2 i forordning nr. 1552/89 bestemmer:

»1. Ved anvendelse af denne forordning er en [fordring] fra Fællesskabet på de i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i afgørelse 88/376/EØF, Euratom omhandlede egne indtægter fastlagt, så snart toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor.

1a. Den i stk. 1 omhandlede fastlæggelse anses for at have fundet sted på den i toldbestemmelserne fastsatte bogføringsdato.

[…]«

7 Forordningens artikel 9, stk. 1, bestemmer:

»Som nærmere fastlagt i artikel 10 fører hver enkelt medlemsstat egne indtægter til kredit for den konto, som er oprettet med henblik herpå i Kommissionens navn hos medlemsstatens finansforvaltning eller hos det af medlemsstaten udpegede organ.

Denne konto føres vederlagsfrit.«

8 Forordningens artikel 10, stk. 1, bestemmer:

»Efter fradrag af 10% i opkrævningsomkostninger, jf. artikel 2, stk. 3, i afgørelse 88/376/EØF, Euratom, foretages den i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i nævnte afgørelse omhandlede kreditering senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev fastlagt i henhold til artikel 2.

[…]«

9 Artikel 11 i forordning nr. 1552/89 bestemmer:

»Enhver forsinkelse af krediteringen af den i artikel 9, stk. 1, foreskrevne konto medfører, at den pågældende medlemsstat skal betale en rente, hvis sats er lig med den på forfaldsdagen på medlemsstatens pengemarked gældende rentesats for kortfristet statsfinansiering, forhøjet med 2 procentpoint. Denne sats forhøjes med 0,25 procentpoint for hver måneds forsinkelse. Den således forhøjede sats anvendes på hele forsinkelsesperioden.«

10 Artikel 22 i forordning nr. 1150/2000 bestemmer:

»Forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilaget, del A.«

11 Når bortses fra den omstændighed, at forordning nr. 1552/89 henviser til afgørelse 88/376, og forordning nr. 1150/2000 henviser til afgørelse 94/728, er artikel 2 og 9-11 i disse to forordninger i det væsentlige identiske.

12 Satsen på 10% i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000 er blevet forhøjet til 25% ved Rådets afgørelse 2000/597/EF, Euratom af 29. september 2000 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EFT L 253, s. 42).

13 I første betragtning til nævnte afgørelse anføres:

»Det Europæiske Råd konkluderede på mødet den 24. og 25. marts 1999 i Berlin bl.a., at ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter bør være retfærdig, gennemsigtig, omkostningseffektiv, enkel og baseret på kriterier, som bedst muligt afspejler hver enkelt medlemsstats evne til at bidrage.«

14 I Rådets forordning (EF) nr. 150/2003 af 21. januar 2003 om suspension af told på visse våben og former for forsvarsmateriel (EFT L 25, s. 1), der er udstedt med hjemmel i artikel 26 EF, anføres i femte betragtning:

»Af hensyn til beskyttelsen af medlemsstaternes nationale sikkerhedsinteresser er det nødvendigt at fastlægge særlige administrative procedurer for suspension af toldsatserne. En erklæring fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, til hvis styrker våbnene eller forsvarsmateriellet er bestemt, kan også anvendes som den toldangivelse, toldkodeksen kræver, og anses samtidig for at være garanti for, at betingelserne er opfyldt. Toldangivelsen bør gives i form af et certifikat. Det er hensigtsmæssigt at fastlægge, hvilken form sådanne certifikater skal have, og at give mulighed for, at toldangivelsen kan foretages elektronisk.«

15 I denne forordnings artikel 1 bestemmes:

»I denne forordning fastsættes betingelserne for autonom suspension af toldsatserne for visse våben og former for forsvarsmateriel indført fra tredjelande af eller på vegne af de myndigheder, der har ansvaret for det militære forsvar i medlemsstaterne.«

16 I den nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, fastsættes:

»Uanset stk. 1 kan certifikatet og de importerede varer af hensyn til beskyttelsen af nationale sikkerhedsinteresser forelægges andre myndigheder, som den importerende medlemsstat har udpeget med henblik herpå. I sådanne tilfælde sender den kompetente myndighed, der har udstedt certifikatet, hvert år inden henholdsvis den 31. januar og den 31. juli en kortfattet rapport om sådan import til medlemsstatens toldmyndigheder. Rapporten skal dække en periode på seks måneder umiddelbart forud for den måned, hvor rapporten skal indsendes. Den skal indeholde hvert certifikats nummer og

udstedelsesdato, indførselsdatoen samt den samlede værdi og bruttovægt af de importvarer, der er omfattet af disse certifikater.«

17 Forordning nr. 150/2003 finder i henhold til sin artikel 8 anvendelse fra den 1. januar 2003.

Den administrative procedure

18 Ved skrivelse af 20. december 2001 gjorde Kommissionen Kongeriget Sverige opmærksom på, at toldfritagelsen, siden 1998, for de omtvistede indførsler havde medført et tab af egne indtægter for Fællesskabet. Den opfordrede medlemsstaten til at beregne de unddragne beløb for regnskabsårene fra og med 1998 og stille de nævnte beløb til dens rådighed inden den 31. marts 2002. Kommissionen henledte også de svenske myndigheders opmærksomhed på, at der fra denne dato at regne ville påløbe morarenter i henhold til artikel 11 i forordning nr. 1150/2000.

19 I sit svar af 11. marts 2002 anførte Kongeriget Sverige, at det på grundlag af artikel 296, stk. 1, litra b), EF var berettiget til ikke at opkræve told ved indførsel af militært materiel og goder til både civilt og militært brug.

20 Ved skrivelse af 31. marts 2003 gentog Kommissionen sin oprindelige anmodning vedrørende indførsler af de omhandlede varer før den 1. januar 2003. Den efterfølgende periode er omfattet af forordning nr. 150/2003.

21 I sit svar af 3. september 2003 fastholdt Kongeriget Sverige sit standpunkt og anførte, at det ikke ville efterkomme Kommissionens henstilling.

22 Ved åbningsskrivelse af 17. oktober 2003 anmodede Kommissionen Kongeriget Sverige om at stille de egne indtægter til dens rådighed, som var skyldige i henhold til artikel 26 EF og EF-toldkodeksens artikel 20, idet Kongeriget Sverige ensidigt havde toldfritaget indførsel af goder til både civilt og militært brug i strid med disse bestemmelser.

23 I sit svar af 15. december 2003 fastholdt Kongeriget Sverige sit synspunkt.

24 Efter at have gjort sig bekendt med Kongeriget Sveriges svar fremsatte Kommissionen den 9. juli 2004 en begrundet udtalelse i de to traktatbrudsprocedurer, nemlig proceduren vedrørende toldfritagelse for indførsel af materiel bestemt specielt til militære formål og proceduren vedrørende toldfritagelse for indførsel af goder til både civilt og militært brug. I den begrundede udtalelse opfordrede Kommissionen denne medlemsstat til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme udtalelsen inden for en frist på to måneder fra modtagelsen. Medlemsstaten svarede den 3. september 2004, idet den gentog og præciserede de tidligere fremførte betragtninger.

25 Under hensyn til de oplysninger, som Kongeriget Sverige var fremkommet med, fandt Kommissionen, at medlemsstaten ikke havde efterkommet den begrundede udtalelse, og anlagde derfor dette søgsmål.

26 Ved kendelse af 13. september 2007 gav Domstolens præsident tilladelse til, at Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland og Kongeriget Danmark intervenerer til støtte for Kongeriget Sveriges påstande.

Om søgsmålet

Parternes argumenter

27 Kommissionen har gjort gældende, at Kongeriget Sverige ikke kan støtte sin afvisning af at betale told på artikel 296 EF, fordi opkrævning af told ikke udgør en trussel mod denne medlemsstats væsentlige sikkerhedsinteresser.

28 Kommissionen er af den opfattelse, at foranstaltninger, hvorved der indføres fravigelser eller undtagelser, som f.eks. artikel 296 EF, skal fortolkes strengt. Den medlemsstat, der påberåber sig anvendelsen af denne artikel, skal derfor bevise, at den opfylder alle de betingelser, der er fastsat heri, når den påtænker at fravige EF-toldkodeksens artikel 20, hvori er anført det generelle princip om opkrævning af told som fastsat i artikel 26 EF.

29 Kommissionen har anført, at Kongeriget Sveriges argumentation vedrørende frygten for, at oplysninger meddelt i en toldangivelse udbredes, og for, at kontrolprocedurer kan bevirke, at fællesskabsinstitutionerne tilsidesætter den militære tavshedspligt, er ubegrundet.

30 Kommissionen har yderligere anført, at Kongeriget Sverige udmærket kunne have tilrettelagt opkrævningen af den omstridte told på en måde, der sikrede de sendte oplysningers fortrolighed, f.eks. ved at have pålagt en militær myndighed at udføre den kompetente toldmyndigheds opgave.

31 Kommissionen er af den opfattelse, at Kongeriget Sverige ikke har godtgjort, hvorfor de forpligtelser, som det har påtaget sig i henhold til internationale aftaler, og dets forpligtelser med hensyn til egne indtægter, var uforenelige. Det forholder sig på samme

måde med argumentet om, at disse sidstnævnte forpligtelser alvorligt skader denne medlemsstats internationale samarbejdsprojekter og væsentlige sikkerheds- og forsvarspolitiske interesser.

32 Kommissionen har anført, at Kongeriget Sveriges manglende opkrævning af den omhandlede told medfører en ulighed mellem medlemsstaterne med hensyn til deres respektive bidrag til Fællesskabets budget. Den omstændighed, at en medlemsstat toldfritager indførsler af militært materiel og goder til både civilt og militært brug med henblik på at formindske disses omkostninger, viser desuden, at denne medlemsstat tilsidesætter sine forpligtelser til at bidrage til finansieringen af Fællesskabets budget.

33 Ifølge Kommissionen påhviler det Kongeriget Sverige at fremlægge konkret og underbygget bevis for, at de foranstaltninger, som det har truffet, og som bevirker færre egne indtægter til Fællesskabets budget, var nødvendige til beskyttelse af dets væsentlige sikkerhedsinteresser. Kongeriget Sverige har ikke fremlagt et sådant bevis. Den omstændighed, at andre medlemsstater, hvis situation er sammenlignelig med den sagsøgte medlemsstats situation, opkræver og betaler told ved indførsel af militært materiel, uden at dette bringer deres sikkerhed i fare, bevirker desuden, at Kongeriget Sveriges argumentation vedrørende dette punkt ikke er relevant.

34 Kommissionen har også bemærket, at mens forordning nr. 150/2003 med hjemmel i artikel 26 EF indfører en suspensionsordning for forpligtelsen til at opkræve told ved indførsel af bestemt militært materiel ved indførelse af en ordning med certifikater eller toldangivelse, er der derimod ikke en generel bestemmelse, som giver medlemsstaterne ret til at frit at bestemme hvilke goder, der kan fritages.

35 Kongeriget Sverige er af den opfattelse, at artikel 296 EF tillader det at vedtage foranstaltninger til beskyttelse af dets væsentlige sikkerhedsinteresser. Det er således i henhold til denne artikel berettiget til at toldfritage indførsel af militært materiel. Denne artikel tilsigter at sikre medlemsstaternes handlefrihed på visse områder, der vedrører forsvar og national sikkerhed. Den omstændighed, at artiklen findes blandt de

generelle og afsluttende bestemmelser i EF-traktaten, bekræfter dens generelle anvendelsesområde og dens indvirkning på alle traktatens bestemmelser med generel rækkevidde og den afledte fællesskabsret.

36 Til støtte for sin påstand om anvendelse af artikel 296, stk. 1, litra b), EF har Kongeriget Sverige anført, at toldopkrævning ved indførsel af militært materiel gør anskaffelse af dette materiel dyrere og derfor formindsker dets operationelle forsvarskapacitet. Den ekstra direkte udgift på det nationale forsvarsbudget, som den omhandlede told giver anledning til, skader Kongeriget Sveriges handlefrihed med hensyn til anskaffelse af forsvarsmateriel.

37 Kongeriget Sverige er af den opfattelse, at dets militære neutralitet bevirker, at det nationale forsvar indtager en strategisk rolle i dets sikkerhedspolitik. Denne medlemsstat er, henset til sit areal, afhængig af samarbejde på internationalt plan for at kunne opfylde nationale mål på sikkerheds- og forsvarsområdet. Medlemsstaten har i denne henseende anført, at tavshedspligten, som den anser sig for at være underlagt, forhindrer den i at meddele Kommissionen oplysninger vedrørende indførte goder, og at en tilsidesættelse af denne forpligtelse fra dens side ville kunne skade samarbejdet og de handelsmæssige forbindelser på det militære område med visse tredjelande.

38 Kongeriget Sverige er af den opfattelse, at vedtagelsen af forordning nr. 150/2003 bekræfter nødvendigheden af at respektere medlemsstaternes sikkerhedsinteresser og deres ret til at påberåbe sig fortrolighed, når dette er nødvendigt.

39 Kongeriget Sverige har anført, at ingen fællesskabsbestemmelse før ikrafttrædelsen af forordning nr. 150/2003 tillod en medlemsstat i givet fald at træffe de nødvendige foranstaltninger for at varetage dens væsentlige sikkerhedsinteresser ved indførsel af militært materiel. Ifølge denne medlemsstat var disse interesser omfattet af

artikel 296 EF, og den havde ikke andet valg end på nationalt plan og på grundlag af artikel 296 EF at foreskrive toldfritagelse for indførsel af militært materiel.

Domstolens bemærkninger

40 EF-toldkodeksen foreskriver, at der opkræves told ved indførsel fra tredjelande af varer til militært brug som de i sagen omhandlede. EF-toldlovgivningen indeholdt ikke i perioden for de omtvistede indførsler, dvs. fra den 1. januar 1998 til den 31. december 2002, nogen bestemmelse, der fastsatte en særlig toldfritagelse for indførsel af denne type goder. Derfor gjaldt der heller ikke i denne periode en udtrykkelig fritagelse for forpligtelsen til at betale skyldig told til de kompetente myndigheder, i givet fald med morarenter.

41 Det kan desuden udledes af vedtagelsen af forordning nr. 150/2003, der foreskriver suspension af told på visse våben og former for forsvarsmateriel fra den 1. januar 2003, at fællesskabslovgiver har taget udgangspunkt i, at der før denne dato bestod en forpligtelse til at betale nævnte told.

42 Kongeriget Sverige har ikke på noget tidspunkt benægtet, at de omtvistede indførsler fandt sted i den omhandlede periode. Medlemsstaten har begrænset sig til at anfægte Fællesskabets ret til de omhandlede egne indtægter, idet den under henvisning til artikel 296 EF har gjort gældende, at forpligtelsen til at betale told af forsvarsmateriel indført fra tredjelande udgør et alvorligt indgreb i dens væsentlige sikkerhedsinteresser.

43 Det følger af Domstolens faste praksis, at selv om det tilkommer medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at opretholde deres indre og ydre sikkerhed, betyder dette dog ikke, at sådanne foranstaltninger falder helt uden for fællesskabs-

rettens anvendelsesområde (jf. dom af 26.10.1999, sag C-273/97, Sirdar, Sml. I, s. 7403, præmis 15, og af 11.1.2000, sag C-285/98, Kreil, Sml. I, s. 69, præmis 15). Som Domstolen nemlig allerede har fastslået, findes traktatens udtrykkelige undtagelsesbestemmelser vedrørende situationer, der kan true den offentlige sikkerhed, kun i artikel 30 EF, 39 EF, 46 EF, 58 EF, 64 EF, 296 EF og 297 EF, der angår usædvanlige, klart afgrænsede tilfælde. Det kan ikke udledes heraf, at der efter traktaten gælder et almindeligt forbehold for samtlige foranstaltninger, der træffes af hensyn til den offentlige sikkerhed, og som udelukker disse fra fællesskabsrettens anvendelsesområde. Såfremt der antoges at gælde et sådant forbehold, uafhængigt af de nærmere betingelser i traktatens bestemmelser, ville fællesskabsrettens bindende karakter og ensartede anvendelse kunne skades (jf. dom af 11.3.2003, sag C-186/01, Dory, Sml. I, s. 2479, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

44 Det følger desuden af fast retspraksis vedrørende undtagelser til de grundlæggende friheder, at undtagelserne fastsat i artikel 296 EF og 297 EF skal fortolkes strengt (jf. bl.a. dom af 31.1.2006, sag C-503/03, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 1097, præmis 45, af 18.7.2007, sag C-490/04, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 6095, præmis 86, og af 11.9.2008, sag C-141/07, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 6935, præmis 50).

45 Hvad nærmere bestemt angår artikel 296 EF bemærkes, at selv om denne artikel nævner foranstaltninger, som en medlemsstat kan anse for nødvendige til beskyttelse af dens væsentlige sikkerhedsinteresser, eller oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville være i strid med disse interesser, kan bestemmelsen ikke fortolkes således, at den tildeler medlemsstaterne kompetence til at fravige traktatens bestemmelser blot ved påberåbelse af disse interesser.

46 Domstolen har i øvrigt på området for merværdiafgift i dom af 16. september 1999, Kommissionen mod Spanien (sag C-414/97, Sml. I, s. 5585), fastslået det omhandlede traktatbrud med den begrundelse, at Kongeriget Spanien ikke havde bevist, at fritagelsen for den nævnte afgift af indførsler og erhvervelser af våben, ammunition og materiel udelukkende til militært brug — hvilken fritagelse var fastsat i spansk lovgivning — var begrundet i nødvendigheden af at beskytte medlemsstatens væsentlige sikkerhedsinteresser i henhold til artikel 296, stk. 1, litra b), EF.

47 Det påhviler derfor den medlemsstat, der påberåber sig artikel 296 EF, at bevise nødvendigheden af at bringe undtagelsen fastsat i denne artikel i anvendelse for at beskytte sine væsentlige sikkerhedsinteresser.

48 På baggrund af disse betragtninger kan det ikke anerkendes, at en medlemsstat påberåber sig, at militært materiel fordyres som følge af anvendelsen af told på indførsler af sådant materiel fra tredjelande, med henblik på til skade for andre medlemsstater, der opkræver og betaler told vedrørende sådanne indførsler, at unddrage sig de forpligtelser, der påhviler den som følge af den økonomiske solidaritet med hensyn til Fællesskabets budget.

49 Hvad angår argumentet om, at EF-toldprocedurerne ikke kan garantere Kongeriget Sveriges sikkerhed med hensyn til kravene om fortrolighed i aftaler indgået med eksporterende stater, skal det understreges, som Kommissionen med rette har anført, at anvendelsen af EF-toldordningen indebærer EF-embedsmænds og nationale embedsmænds medvirken, og disse er i givet fald underlagt en tavshedspligt, der ved behandling af følsomme oplysninger kan beskytte medlemsstaternes væsentlige sikkerhedsinteresser.

50 De erklæringer, som medlemsstaterne skal udfylde og tilsende Kommissionen regelmæssigt, forudsættes desuden ikke at være så nøjagtige, at de kan skade de nævnte staters interesser med hensyn til såvel sikkerhed som fortrolighed.

51 På denne baggrund, og i overensstemmelse med artikel 10 EF vedrørende medlemsstaternes forpligtelse til at lette Kommissionen i gennemførelsen af dennes opgave, som består i at sikre overholdelsen af traktaten, skal de stille de dokumenter til rådighed for denne institution, som er nødvendige for at kontrollere, at Fællesskabets egne indtægter overføres forskriftsmæssigt. En sådan forpligtelse er imidlertid ikke, som generaladvokaten har anført i punkt 168 i forslaget til afgørelse, til hinder for, at medlemsstaterne i det enkelte tilfælde undtagelsesvis, på grundlag af artikel 296 EF, kan

begrænse de tilsendte oplysninger til oplysninger i visse dele af et dokument eller nægte at meddele et dokument i sin helhed.

52 Under hensyn til det ovenfor anførte har Kongeriget Sverige ikke bevist, at de nødvendige betingelser for anvendelse af artikel 296 EF er opfyldt.

53 De foregående betragtninger om uanvendeligheden af artikel 296 EF i forbindelse med indførsel af materiel bestemt specielt til militære formål gælder så meget desto mere indførsel af materiel til både civilt og militært brug.

54 Det følger af det foregående, at Kongeriget Sverige har tilsidesat de forpligtelser, der påhvilede det i henhold til henholdsvis artikel 2 og 9-11 i forordning nr. 1552/89 indtil den 31. maj 2000, og fra denne dato de samme artikler i forordning nr. 1150/2000, idet det har undladt at fastslå og foretage indbetaling af unddragne egne indtægter til Kommissionen i perioden fra den 1. januar 1998 til den 31. december 2002 i forbindelse med indførsel af krigsmateriel og goder til både civilt og militært brug, og idet det har undladt at betale morarenter som følge af, at de egne indtægter ikke har været indbetalt til Kommissionen.

Sagens omkostninger

55 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Kongeriget Sverige har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger.

56 I henhold til samme artikels stk. 4, første afsnit, bærer Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland og Kongeriget Danmark, der er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Kongeriget Sverige har tilsidesat de forpligtelser, der påhvilede det i henhold til henholdsvis artikel 2 og 9-11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, som ændret ved Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 1355/96 af 8. juli 1996, indtil den 31. maj 2000, og fra denne dato de samme artikler i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, idet Kongeriget Sverige har undladt at fastslå og foretage indbetaling af unddragne egne indtægter til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i perioden fra den 1. januar 1998 til den 31. december 2002 i forbindelse med indførsel af krigsmateriel og goder til både civilt og militært brug, og idet det har undladt at betale morarenter som følge af, at de egne indtægter ikke har været indbetalt til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

2) Kongeriget Sverige betaler sagens omkostninger.

3) Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Finland og Kongeriget Danmark bærer deres egne omkostninger.

Underskrifter